

[Aksel Larsen.]

men belønnede dem tværtimod. Jeg haaber, det ærede Medlem Hr. Carl Petersen har mere Indflydelse paa henholdsvis sin Landbrugsminister, sin Handelsminister og sin Justitsminister, end jeg har, og at han vil kunne faa dem til at gribe ind over for de Lovovertrædere, han omtalte heroppe fra, men som han forhaabentlig vil give noget mere konkret Besked om, næste Gang han betræder Talerstolen.

Det er tydeligt, at Kornprisernes Stigning vil faa Følger i Form af stærkt stigende Brødpriser — det har Landbrugsministeren ogsaa bekræftet. Jeg er imidlertid af den Mening, at selv om man vilde gaa med til at sætte Kornpriserne saa kraftigt i Vejret som her foreslaaet, saa behøver Brødpriserne aldeles ikke at stige. Jeg erindrer i hvert Fald tydeligt, at under Krigen 1914—18 havde vi ogsaa Afleveringspligt for Korn, og da blev der ogsaa fastsat ret høje Kornpriser, men den daværende Indenrigsminister, Ove Rode, sørgede for, at Staten skubbede sig ind, om jeg saa maa sige, imellem Kornpriserne og Brødpriserne, saadan at Brødpriserne blev holdt nede paa et nogenlunde rimeligt Niveau. Det kan være, at denne Kornlovs Fædre har glemte, hvad der var muligt under sidste Krig. Jeg haaber, naar jeg her erindrer dem om det, at de da vil benytte Lejligheden mellem første og anden Behandling til at ændre Lovforslaget saadan, at man ved Statsforanstaltninger sikrer, at Brødprisen ikke stiger, selv om man sætter Kornprisen i Vejret.

Det, Landbrugsministeren antydede man vil gøre for i en ringe Grad at kompensere den Stigning i Brødpriserne, som man forventer vil komme, er ikke tilstrækkeligt. Ministeren siger, at det er Hensigten at begrænse Brødpriserens Stigning for den økonomisk allerdaarligst stillede Del af Befolkningen, det vil sige, der skal formentlig indføres Rabatmærker for Rugbrød for en ganske lille Del af Befolkningen. Desuden siger han noget, som jo nok kan overraske: at det er Regeringens Hensigt, naar disse Priser for den nye Kornhøst slaar igennem, at søge gennemført en vis Tilpasning mellem Arbejdslønningerne og de nye Priser.

Naturligvis maa jeg benytte Lejligheden til at understrege, at Regeringen her gennem Landbrugsministerens med den samlede Regerings Billigelse afgivne Erklæring fuldkommen slaar den Argumentation ihjel, hvormed man i sin Tid affivede Pristalsreguleringen. Dengang sagde man, det var en ubetinget Nødvendighed at

komme ud af den onde Cirkel, som bestod i, at naar Varepriserne steg, saa steg ogsaa Lønningerne, og saa steg Varepriserne igen o. s. v. Nu er man jo aabenbart til Dels inde i den igen, hvis vi skal tro Landbrugsministeren. Hvis det for et Par Maaneder siden var den visse økonomiske Død for det danske Samfund, var den sikre Ende i den ulykkeligste Inflation, at Lønningerne fik Lov at stige, naar Priserne steg, hvorfor er det saa ikke saa ulykkeligt nu? Ja, der er naturligvis en Forklaring — jeg ved ikke, om det er den rigtige —, hvis Meningen er den, at der blot skal ske en fuldkommen ubetydelig Forhøjelse af Lønningerne, kun tilstrækkeligt til, at man kan sige: Vi har gjort noget — et lille Figenblad, der skal dække eller simulere, at det dækker disse Foranstaltningers brutale økonomiske Nøgenhed.

Alle de Ting, jeg har været inde paa, er efter min Mening hver især tilstrækkeligt til, at man, hvis man kender sit Ansvar over for den arbejdende Befolkning, gaar imod den Udformning, som Forslag til Lov om en Kornordning har faaet fra Regeringens Side. Paa den anden Side har jeg til Indledning sagt, at vi anser Princippet i Kornordningen for rigtigt — det gør vi ogsaa. Naar Forholdene har artet sig saadan, at vi ikke herhjemme har tilstrækkeligt Korn og Foderstoffer til det hidtidige normale Behov, og hvis det er umuligt udefra at skaffe tilstrækkelige Tilførsler, saa maa man gennem Statsforanstaltninger sikre, at det fornødne Brødkorn staar til Befolkningens Raadighed, og at den resterende Del af Kornet og Foderstofferne bliver fordelt paa en rimelig Maade.

Dette skulde være Lovens Formaal, og den skulde vel saa have det sideløbende Formaal at animere Landbrugerne til til Efteraaret at tilsaa større Arealer med Brødkorn. Vi finder blot, at den Maade, man søger dette Formaal opnaaet paa, er yderst uheldig. Vi finder det ganske urimeligt at give en saa stor Ekstrapræmie til det store Landbrug for paa den Maade, om jeg saa maa sige med det gode, med sikker Udsigt til økonomisk Gevinst, at faa det til at avle Brødkorn og aflevere det til Samfundet.

Hvorfor skal det store Landbrug behandles paa den Maade? Naar det drejer sig om Landarbejdere, anlægger man ganske andre Synspunkter, saa siger man, de skal arbejde for Lønninger, som ikke maa forhøjes, uanset at enhver kan se, at de er for lave. Man gaar nu oven i Købet saa vidt, at man siger: Vi skal ved Statsforanstalt-